

Irma! Irma!

i niste poznali Kordeževe Irme? Li res ne? — No, da vam povem, Irma je bila lepa in pridna deklica. Lepa je bila pravim: brhka oseba, visoke rasti, s temnorjavimi lasmi, belim obrazom in divnimi črnimi očmi. Tudi pridna se je smela po pravici imenovati Irma; stariše je vedno rada slušala in gospod učitelj jo je zval najboljšo učenko. Imela je zmirom vse: prav dobro! Kaj ne, da je bila pridna? Vsi so jo zavoljo tega zelo ljubili. A vender je imela Irma tudi neko grdo, slabo navado. Kaj menite, katero? — Pri vsakej priliki vzkliknila je „za Boga!“ ali pa: „Jezus, Marija!“ Koliko sta si roditelja prizadela odvaditi hčerko te sicer tudi grešne razvade! Ali vse zamán. Irma se je vedno in vedno izgovarjala: „Saj pri tem ničesar ne mislim!“ — Kaj vam pa stori premeteni oče, poslušajte!

Nek večer, ko je Irma vže sladko spala, pravi oče hlapcem in deklam, ki so v kuhinji za veliko mizo skupaj večerjali: „Jutri, ko se bode okolo šestih zbudila Irma, pričnite na različnih krajih glasno klicati: Irma! Irma! — Če vas hčer potem vpraša: česa želite? recite: nič, nič! jaz le takó pravim, a ničesar pri tem ne mislim. — To je zadnja poskušnja, da jo odvadimo tiste njene grde navade.“

In res! Komaj se drugo jutro Irma iz najlepših sanj prebudi, vže začuje glasno klicati svoje imé. V lahkejši obleki in še v nogovicaх teče prestrašena v kuhinjo. „Jezus, Marija! kaj se je za Boga pa zgodilo?“ vpraša vsa zasôpljena. „O, nič, nič! jaz pri tem nate niti mislila nisem,“ odgovori jej zaspano dekla Cilja, ki je kuhala v velikih loncih za prašiče in krave. „I kaj me pa kličeš, noríca,“ zahúdi se Irma in steče po stopnicah nazaj oblačit se. — „Irma! Irma!“ vpije zopet hlapec Jože, ki napaja konje na vodnjaku. Irma odprè okno in naglo vpraša: „Kaj bi rad, Jože?“ Hlapec jo pozdravi ter mirno odgovori: „Nič! Jaz le tako pravim.“ — „Ti, . . . ,“ huda beseda jej je silila preko tresočih se ustnic, vender molči in ježno zaloputne okno. — Kar prične Vidmarček, ovčji pastir, prav pred vežnimi vrati na vso moč kričati: „Irma! Irma!“ — „Pastir me pač nima za bebo,“ misli Irma in hiti zopet pred vrata k Vidmarčku, a ta jej le hudomušno pokima ter veselo žvižgajoč odžene drobnico na pašo; za jezečo se Irmo se niti zmeni ne. Glasno zajôka Irma in globoko užaljena hiti z bledimi lici v sobo tožit starišem, kako se vže vsak umazan hlapec, vsaka nevedna dekla in vsak strgan pastir iz nje norčuje.

„Oče!“ pravi, „ako me imate kaj radi, prepovejte jim takó nesramnim biti!“ — A oče se le nasmeje: „Kaj jim morem, če si pa pri tem nihče ničesar ne misli!“ — Debelo ga pogleda Irma in se zajezi: „A mene to žali, me jezi, me . . . !“ — „Hm!“ pravi oče, „ali Boga in Marije ne žali, ako ja ti kličeš, a si pri tem ničesar ne misliš?“ — Razumela ga je hčer. Zopet se jej je vrnil smeh na ljubka ustna in objemši očeta okolo vratu pravi: „Oče, pravo imate! Nič več ne bodem po nevrednem izgovarjala imena Božjega.“ Tako je tudi storila. — Čitateljski mladi, bi li ne bila tudi pri Vas taka poskušnja velepotrebna?

P. F. G . . . r.

- Gorken